

— 28 —

ДУХЪ.

Задъхънъ викаше да видишъ ти лице ми,
Желаше да чуешъ моя гласъ,
Отъ твоитѣ молби се трогнахъ азъ —
И ето ме! — Защо тозъ жалкъ страхъ обзема
Тебъ, свѣрхчовѣка? Гдѣ душевний зовъ?
Грждѣта, коя си свѣтъ създаде новъ,
И носи го? коя отъ щастие трепери —
Съсъ нази, духоветѣ, да се мѣри?
Кждѣ си, Фаустъ, чийто зовъ азъ чухъ?
Ти, кой дразни съсъ всички сили моя слухъ?
Дали си ти, кой отъ дѣха ми само
Треперишъ цѣль възъ ужасенѣ нѣмо?
Страхливещъ червъ отъ пѣтникъ згазенъ!

ФАУСТЪ.

Отъ тебъ ли да се плаша, пламкъ празенъ?
Да, азъ съмъ Фаустъ, равенъ тебѣ духъ!

ДУХЪ.

На бурни дѣла вѣвъ жизненъ потопъ,
Нагорѣ-надолу хвърчъ,
Насамъ и натамъ азъ фучъ!
Рождение и гробъ,
Всевъченъ океанъ,
Животътъ гори,
Безспирно твори —
Тѣй ткая на шумний на вѣмето станъ
На божеството живата тканьъ.

ФАУСТЪ.

Ти, вѣчно буденъ духъ, по цѣль свѣтъ що сновешъ,
Какъ близъкъ ми се виждашъ менъ!